

– Rozhlasová črta –

Rozhlasová nanohra pro dva hlasy.

Prvý hlas je poněkud zneklidněn neznámou situací, v níž se ocitl.

Druhý hlas je podoben prvnímu, ale celkově je o něco vyzrálejší, moudřejší a mnohem klidnější ve srovnání s prvním.

Nejsou zapotřebí žádné kulisy, ale posluchač si může představovat, že se hra odehrává ve tmě či světle. Nechť laskavě nastaví domácí osvětlení dle své preference.

1: Haló? Je tu někdo?! Kde to jsem? Haló?!

2: Tady jsem.

1: Kde? Slyším vás, ale nevidím. Vy mne vidíte?

2: Ne. Ani nemohu.

1: To asi ta tma / oslňující světlo.

2: Ne, to ne.

1: Poslyšte, vy víte více než já? Jak jste tu dlouho? A proč tedy nevidím?

2: To je jednoduché. Ale hlavně se nelekej.

1: Připadáte mi nějak trochu povědomý. Alespoň váš hlas.

2: *[s nádechem zklamání / uraženosti]* Jen trochu?

1: Ale no tak. Víte kolik znám lidí...?

2: Ani jednoho, ani sám sebe. Jsem tvůj vnitřní hlas. *[pauza]* A nevidíš proto, že nemáš oči.

1: Já jsem oslepl?! *[pauza, poté zděšeně]* Proboha, nemohu nahmatat hlavu. Já vůbec nic necítím!

2: Neboj se a uklidni se.

1: *[vyděšeně]* Jak se mám uklidnit, když jsem ochrnl?!

2: Neochrnl. Jen jsi se zbavil vězení těla.

1: *[zamýšleně]* To má být nějaký astrální výlet? *[pauza, po níž vyhrkne svůj myšlenkový objev]* Anebo halucinace, sen.

2: *[káravě]* Zkus mne alespoň nyní poslouchat, když jsi si na to předtím udělal tak málo času.

1: *[vychytrale]* Jak bych mohl poslouchat, když podle tebe nemám tělo, takže ani uši? No?

2: S tebou byla vždycky těžká práce. *[povzdechne si]* Ty mne neslyšíš, jen můžeš vnímat, co ti chci sdělit, pokud na to zaměříš pozornost. Protože já nejsem mimo tebe, jsem uvnitř tebe, tvůj vnitřní hlas.

1: *[podezřele / nedůvěřivě]* Aha, tak vnitřní hlas...

2: Ne, nejsi blázen. Alespoň ne větší než ostatní. A pochop, toto není sen, ani halucinace. Nejsi v kómatu ani bezvědomí. Už nemáš tělo!

1: *[ve snaze přesvědčit sám sebe]* Jenom ho necítím, určitě se to spraví, až se proberu.

2: *[polohlasný věcný komentář]* Odmítání.

1: Ale to nejde! Musím zařídit spoustu věcí. Vždyť jsem toho nechal tolik rozdělaného...

2: *[komentuje]* Vztek, lítost... A stejně nakonec přijde nevyhnutelné přijetí.

1: Zatraceně. Ani jsem jí nestihl říct, že...

2: *[konejšivě]* Já vím.

1: Tak proč jsi mne nevaroval, když všechno víš? Proč?!

2: *[už trochu rozzlobeně]* Ty jsi mne "neposlouchal". Pořád zaměstnaný budoucností anebo minulostí. Nechtěl jsi "poslouchat". Krom toho – nevím vše.

1: *[mručí hněvivě]* Měl jsi víc křičet.

2: *[oplácí klidně]* Tys měl víc "poslouchat".

1: Mávnul bych nad tím rukou, kdybych nějakou měl. Ale už nemám. *[pauza]* Tak co teď, když jsem – vlastně už nejsem, ne? *[horečně uvažuje]* Ne, počkej, já tu přece jsem. Jinak než předtím, ale jsem to pořád já. Teda, bez těla. Je to k vzteku.

2: Ten ti / tu nepomůže.

1: Tak co teď? Co mi povíš, když už poslouchám?

2: Nevím. Už to není na nás.

1: Na kom tedy? Bůh? Pokud ano, tak kde je?

2: Nenaučil jsi se ho vnímat. Teď už ho asi nenajdeš.

1: *[povzbuzen, možná natruc "vnitřnímu hlasu"]* Ale zkusit to můžu, ne?

2: Raději to rychle zkus, dokud je čas.

1: Čas? Jakou má tady roli? Jak ho chceš tady měřit?

2: Tím, že se změní situace; jejím začátkem a koncem, tedy začátkem další nové situace.

1: Hm. A co přijde po teď?

2: *[s obavami]* Já nevím(, jen tuším).

1: Bože, je tak těžké se soustředit jen na tebe, když nevím kdo a kde jsi. Myšlenky mne ruší víc než dřív. *[krátká pauza]* Bože, prosím... prosím, smiluj se nade mnou. Bože! *[výkřik doznívá; s obavami se znovu ozývá, hlas je však tlumen a slábne]* Co, co se děje?

2: *[klidně, odevzdaně, tiše]* Já nevím.

1: Bože, *[téměř neslyšitelně]* pomoz mi.

2: *[velmi slabě]* Já nevím.

Ticho

–Konec–